

คิดว่าดี

พระอาจารย์สงบ มนัสสุโต

ถาม-ตอบ ปัญหารธรรม วันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๕๗
ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : เรื่อง “กราบขอขมาที่ละเมิดกฎของวัด”

หนูได้ไปพักที่วัด และได้ละเมิดผิดกติกาคือได้คุยกับผู้ที่มาภาวนาที่วัดคนหนึ่ง ซึ่งเป็นอาจารย์สอนคณะพยาบาลจำนวน ๒ ครั้ง ในช่วงที่เวลาปานะครั้งละ ๑๐ นาที หนูพูดคุยด้วยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์ ครั้งที่ ๑ น้องพยาบาลเรียนถามหนู ๓ ครั้งว่า หนูมาบวชทำไม แล้วตอนนี้เขาทุกข์มาก ออกจะแตก ความคิดเยอะมากไปหมด จะทำอย่างไรดี หนูเลยบอกให้ไปถามหลวงพ่อ เล่าให้หลวงพ่อฟัง เขาบอกว่าหลวงพ่อบอกให้พุทโธ หนูก็เลยบอกเขาให้ท่องพุทโธ อย่าหยุด แล้วจะดีขึ้นเอง

ครั้งที่ ๒ วันต่อมา น้องเขามาบอกว่าเขาดีขึ้นเพราะเขาท่องพุทโธ ขอขอบคุณที่หนูช่วยแนะนำ แล้วเขาก็เล่าเรื่องความเจ็บป่วยให้ฟัง หนูก็เลยบอกเขาว่า หนูก็เคยเป็นให้อดทนเอา และเขาก็พูดเรื่องได้ยินเสียงนั้นนี้ หนูเลยเตือนบอกเขาว่าต้องมีสติ อย่าเชื่อ ไม่อยากให้เป็นเหมือนหนูที่เห็นภาพนิมิตจนประสบอุบัติเหตุ

จากนั้นน้องเขาได้ขอเบอร์โทรศัพท์หนูหลายรอบ หลังจากวันนั้นหนูก็ลากลับน้องได้โทรติดต่อมาหาหลายครั้ง แต่หนูไม่ได้รับโทรศัพท์ จนกระทั่งหลังจากวันที่เขาประสบอุบัติเหตุรถชน เขาโทรมาหาหนูว่าเขาไปหาหลวงพ่อ และได้บอกว่าหลวงพ่อบอกไม่ให้คุยกับหนูอีก

หนูกราบขอขมาหลวงพ่อกับที่ผิดกติกา หนูเสียใจในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และการพูดคุยนี้อาจมีส่วนให้น้องเขาประสบอุบัติเหตุ หนูยอมรับความผิดที่ตัวเองกระทำ จากนี้หนูจะไม่พูดคุยแนะนำผู้ใดอีก จะตั้งใจภาวนาแก้ไขตนเองต่อไป กราบขอขมาหลวงพ่อด้วย

ตอบ : อันนี้ทางครอบครัวเขา เขาก็มาราบขอขมาเรา อาจารย์ที่เป็นพยาบาลเขาก็พาครอบครัวเขามา แล้วก็พี่ชายน้องชายอะไรเขามารุ่นวายกับเราเยอะมากเลย อันนี้มันเป็นประเด็นกับเรามาก เรื่องนี้เป็นประเด็นกับเรามาก จนเราสั่ง เราสั่งเจ้าหน้าที่ไว้แล้วบอกว่า ชุดนี้ทั้งชุด ทั้งพวกพยาบาลที่เป็นผู้ช่วยกับครอบครัวของเขา กับทั้งผู้สอนผู้ที่มีคุณธรรมสูงส่งที่สั่งสอนเขา เราก็ได้สั่งไว้แล้วว่าห้ามเข้ามาในวัดเราอีกเด็ดขาด เพราะวัดเราเต็มหมดแล้ว เพราะพวกนี้สร้างปัญหาไว้ให้เยอะมาก

ฉะนั้น สร้างปัญหาให้เยอะมาก เราก็เก็บไว้ในใจของเรา เพราะเราเป็นบุคคลสาธารณะ เพราะวัดนี้ การสร้างวัดนี้เขาสร้างวัดไว้เป็นอาราม เป็นที่อยู่ของผู้ทรงศีล

เวลาสร้างวัด เขาถวายวัดนะ เขาจะบอกว่า ภิกษุจตุรทิศทั้ง ๔ ทิศ ที่ไม่เคยมาขอให้มา ที่มาแล้วขอให้อยู่สุขสบาย ที่มาแล้วขอให้อยู่ด้วยกันร่มเย็นเป็นสุข เขาสร้างวัดไว้เป็นที่พึ่งอาศัยของพวกอารามิกชน คือพวกที่สละบ้านสละเรือน เอาไว้ให้มาอยู่เพื่อพักภาวณา ที่สาธารณะเขาทำไว้เพื่อเหตุ นั้น ฉะนั้น เราเป็นแค่บุคคลเผ่าที่

ให้เขา ฉะนั้น เราเป็นแค่บุคคลเผ่าที่ให้เขา เราจะยึดว่าเป็นของเราสิ่งใดไม่ได้ แต่ถ้าบุคคลใดเข้ามาแล้ว ถ้ามันมีการกระทบกระทั่ง มีการที่เป็นเหตุให้เกิดความเสียหาย เราเป็นผู้ดูแล เราจะมีสิ่งที่ไม่ให้เข้ามาได้

ฉะนั้นบอกว่า สิ่งที่เขาสร้างวัดสร้างวา เขาสร้างต่างๆ ขึ้นมาก็เพื่อสาธารณประโยชน์ ฉะนั้น สิ่งสาธารณะประโยชน์ ใครก็เข้ามาพักอาศัยได้ แต่มันเข้ามาอาศัยแล้วควรจะอยู่ในกตีกา อยู่ในสิ่งที่การกระทำ ไม่ใช่อยู่อย่างนี้ไง

ถ้าอยู่อย่างกตีกาหมายความว่า ถ้าวัดไหนก็แล้วแต่ เขาต้องมีเจ้าอาวาสใช้ไหม เขามีผู้ปกครองใช้ไหม ผู้ปกครองเขาเป็นผู้ปกครอง เขาต้องปกครองด้วย เขาบริหารจัดการด้วย เขาเป็นผู้สั่งผู้สอนด้วย แล้วผู้ที่มาอาศัย เอ็งมีความสามารถขนาดไหนล่ะ ถ้าเอ็งมีความสามารถได้นะ ดูลิ เวลาที่พระเขามีความสามารถเขาอยู่ป่าอยู่เขา มีแต่คนแสวงหาไปหาเขา

แต่ทำไมอย่างไรร่ะ มาฝึกหัด เพราะเขามีเจ้าอาวาส เราเป็นผู้สอนอยู่ที่นี้ เราเป็นผู้ดูแลอยู่ที่นี้ แล้วผู้ดูแลที่นี้ เราดูแลสารทุกข์สุกดิบ เราดูความแบบว่าหนักเบาแล้วแต่บุคคล แล้วบุคคล ถึงตั้งกติกาไว้ไง เพราะสังคมของนักปฏิบัติมันจะรู้ว่าสิ่งใดกระทบกระเทือนกันและสิ่งใดไม่กระทบกระเทือนกัน

ฉะนั้น สังคมที่ปฏิบัติเขาก็ต้องอยู่เพื่อความสงบระงับ เพื่ออำนวยความสะดวก ประพฤติปฏิบัติ ฉะนั้น กติกาตั้งไว้ว่าห้ามคุยกัน ห้ามไปนอนในกุฏิเดียวกัน เพราะอะไร เพราะบางคนอยากจะภาวนาอยู่ ไอ้คนที่อยากจะฟังเรื่องต่างๆ ก็เที่ยวไปขุดหุ่น ขุดนี้ไปคุยกับเขา ไอ้คนที่เขามีมารยาทเขาก็ไม่กล้าตอบกล้าโต้ เขาก็เก็บไว้ในใจ แล้วเขาก็มารำพันกับเรา มีปัญหาไปร้อยแปด

แต่ถ้าเราไม่ก้าวล่วงสิทธิของคนอื่น เรามาปฏิบัติ เราก้สร้างไว้ให้แล้ว ที่พักที่หนึ่ง มีห้องน้ำห้องท่า เวลาที่มีฉันน้ำร้อน มีต่างๆ เราก้ทำตามกติกาของเรา เพราะเรามาดูแลใจของเรา

ฉะนั้นห้าม กติกาคือละเมิดกติกาที่ไปคุยกันกับเขา ๒ ครั้ง

เห็นไหม การคุยกันๆ เพราะอะไร สำนักปฏิบัติมันมีอยู่ทั่วไป จริตนิสัยของคนมีอยู่ทั่วไป ฉะนั้น จริตนิสัยของคนมีอยู่ทั่วไป พอเขาไปได้รับผังโปรแกรมสมอง ใครได้ไปรับผังสิ่งใดมามันก็ถือว่าความรู้ความเห็นของตัวถูกต้อง แล้วก็มาคุยกัน

แล้วมาคุยกัน ถ้าความเห็นทิวภูมิมันแตกต่างกัน เวลาเราหาที่สัปปายะที่จะประพฤติปฏิบัติ บุคคลเป็นสัปปายะ สถานที่เป็นสัปปายะ อาหารเป็นสัปปายะ ครูบาอาจารย์เป็นสัปปายะ ความเป็นสัปปายะคือทิวภูมิเสมอกัน ความเห็นเสมอกัน เหมือนพระ พระท่านมีความเห็นเสมอกัน ถือศีลเสมอกัน ความเห็นเสมอกัน อยู่กันร่วมเย็นเป็นสุข

แต่พระเราบางคน “วินัยข้อนี้พระพุทธเจ้าไม่ได้บัญญัติ วินัยข้อนี้สำนักนั้นเขาเอาอนุโลม วินัยข้อนี้” มันจะขัดแย้งกันนะ มันมีความเห็นแตกต่างกันนะ มันสะดุดทั้งนั้นนะ แต่ครูบาอาจารย์ก็ต้องสรุป ต้องเคลียร์ ต้องตัดสินๆ นี่ทิวภูมิเสมอกัน

ฉะนั้น เวลาที่ปฏิบัติ ร้อยพ่อพันแม่ แต่ละจุด แต่ละมา ทิฏฐิมนต่างกันทั้งนั้นนะ แล้วมาสูมห้วคุยกันนะ

ธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า เราเกิดมาเราได้ขวานมา คนละเล่ม ขวานคือปาก ปากมันเกี่ยวตากเขาใจ ตากคนนั้นก็ ตากคนนี้ก็ ไอ้ปากนี้ ทั้งๆ ที่ไม่ใช่เรื่องปฏิบัติมันยังตากตากกันเลย แล้วมันจะมาคุยกันเรื่องปฏิบัติ

ถ้ามันจะคุยกัน เรื่องที่ว่าคุยกัน โยมนะ เป็นคนนะ สิ่งมีชีวิต โทษนะ สัตว์มันมีชีวิตมันเจอกันมันยังกระดิกหางใส่กัน มันยังทักทายกัน คนเราจะทักทายกันไม่ได้ มันเป็นไปไม่ได้หรือ คนเรามันทักทายกันได้ ปฏิสันถารคุยกันได้ แต่คุยกันนะ คุยกันสารทุกข์สุขดิบเนาะ “เอ! มาคราวที่แล้วกลับไปกี่วัน กลับไปแล้วเผชิญอะไรมา ตอนนี้สุขสบายดีไหม” ถ้ามันปฏิสันถารอย่างนี้มันไม่มีความผิดหรอก การปฏิสันถาร การคุยกันนะ

แต่นี้มันคุยกันแล้ว พอรากมันงอกไป รากมันจะงอกแล้วถ้ามันคุยกันนะ เดี่ยวมันจะยาวแล้ว พอคุยกันแล้วมันก็ต่อเนืองไป ห้ามคุยกันเพราะเหตุนี้ไง ห้ามคุยกันนะ ห้ามคุยกันเพราะว่าทิฏฐิมานะที่เอ็งได้มาแต่ละคน เก็บไว้ในใจเถอะ

ถ้าเป็นนักปฏิบัติอย่างเรานะ เรานี้ หลวงตาท่านบอกว่า ท่านเป็นพระ ท่านเข้ามาทุกสำนักทั้งฝ่ายปริยัติ เพราะท่านศึกษามาเป็นมหา ทิฏฐิความเห็นของสำนักใดวัดใดมีความเห็นอย่างไร เขารู้ทั้งนั้นนะ เพราะว่าเวลาท่านพูด บางวัดพระจากภาคอีสานเยอะมาก บางวัดพระจากภาคใต้เยอะมาก ท่านบอกว่ามันแบ่งพรรค แบ่งพวก แบ่งภาค โอ๊ย! เป็นวัดๆ ไปนะ แล้วทิฏฐิของคนก็ไม่เหมือนกันใช่ไหม ถ้าพระมาจากภาคใต้ก็ต้องกินอาหารแบบภาคใต้ เพราะเคยเป็นอย่างนั้น พระมาจากทางอีสานก็อยากกินส้มตำ นี่พูดถึงปริยัตินะ

แล้วถ้าปฏิบัติไปแล้วมันก็ยังมียก ทิฏฐิมานะความเห็นของแต่ละสาย แต่ละความคิดความเห็น แล้วพวกที่ปฏิบัติใหม่ไม่รู้เรื่องหรือ ไม่รู้หรือ แต่ครูบาอาจารย์ที่ท่านปฏิบัติมา คนที่ปฏิบัติมานะ เวลาท่านเป็นปุถุชน เป็นกัลยาณปุถุชน ยกขึ้นสู่โสธาปัตติมรรค แล้วเวลาปฏิบัติไปถึงโสธาปัตติผล ยกขึ้นสู่สัทธาคามิมรรค แล้วไปสู่สัทธา

คามิผล ยกขึ้นสู่อานาคามิมรรค แล้วไปอนาคามิผล ยกขึ้นสู่อรหัตตมรรค แล้วไปสิ้นสุด
อรหัตตผล นี่มันวิกฤตขนาดไหน ถ้ามันไม่จริงมันจะผ่านพ้นไปได้ได้อย่างไร

แล้วสิ่งที่เอ็งฟังหัวกันมา สมอังกันมา แล้วเอาขวามาตากกันอยู่นี่ มันเป็น
ประโยชน์อะไร พูดแล้วมันเหมือนทางโลกๆ มันเป็นเรื่องโลกๆ ในปัจจุบันนี้
สื่อสารมวลชนที่มีปัญหากันอยู่เพราะอะไร ถ้าสื่อสารมวลชนมันขึ้นนำสังคม ถ้าสื่อเลือก
ข้าง ถ้าเลือกข้างที่ถูก มันก็ยังพอฟังได้ ถ้าสื่อรับจ้าง สื่อรับจ้างมันเขียนข่าว มันเชียร์
แต่พวกคนให้สตางค์มันนะ ถ้าสื่อรับจ้าง

แล้วเอ็งนักปฏิบัติที่เอ็งมาพูดกันอยู่นี่ เอ็งเชื่อว่าเป็นจริงของเอ็ง มันจริงหรือ
เปล่า ถ้ามันไม่จริง มาคุยกันทำไม ถ้าไม่จริง มาพูดทำไม ที่เราไม่ให้พูดเพราะเหตุนี้
ไง เรารู้อะไรผิดอะไรถูก แต่เราให้ออกาสผู้ที่มาประพฤติปฏิบัติ ใครก็ได้ เข้ามาเถอะ
แล้วปฏิบัติแล้วปฏิบัติไป แต่ความเห็นของเอ็งเก็บไว้ในใจก่อน สิทธิส่วนบุคคล สิทธิใน
ใจของคน ทัศนคติของของคนยกไว้ ไม่โต้แย้ง แต่เก็บไว้ในใจของเอ็ง ห้ามเอามาตาก
ถางคนอื่น ห้ามเอามาเหยียบย่ำคนอื่น ห้าม ห้ามตรงนี้ ที่ว่าห้ามคุยกันๆ

เขาจะบอก โอ้โฮ! วัตน์ห้ามคุยกันเลยหรือ

คนนะ คนไม่พูดกันมันเป็นไปได้อย่างไร มันต้องคุยกัน แต่คุยกันก็ปฏิสังขาร
นะ สารทุกข์สุขดิบนะ พ่อแม่สบายดีไหม กลับไปแล้วสะดวกไหม เจ็บไข้ได้ป่วยหรือ
เปล่า

กูไปว่าอะไรพวกเอ็งละ แต่ที่ไม่ให้คุย ไม่ให้คุยเรื่องนี้ เรื่องที่ว่า พุทโธ ห้าม
พุทโธนะ มีเยอะมากที่มาจากาวาที่นี่ บอกว่าไม่ต้องพุทโธ ถ้าเป็นคนอื่นนะ ไม่พุทโธ
เขาไล่เอ็งออกแล้ว

เอ็งไม่พุทโธ ไม่พุทโธก็ไม่ใช่ไร ปฏิบัติไปเลย จะไม่พุทโธก็ไม่ว่า มาปฏิบัติ
ที่นี้เยอะ อภิธรรมก็มาเยอะ มาย่องๆ กันอยู่นี่เยอะแยะไปหมด อะไรก็ได้ จะทำอะไรก็
ได้ ไม่ว่าจะกันหรือ เอ็งทำไปเถอะ แต่ชั่วดีเดี๋ยวเอ็งรู้กันเอง เราไม่ว่านะ

แต่ที่เวลาเราพูดถึงพุทโธๆ เพราะอะไร เพราะเขาถามปัญหาว่าเขายกมาว่า
อย่างนั้นไม่ได้ อย่างนี้ไม่ได้ เราก็อธิบายเหตุผลไง เราไม่ใช่บอกว่าไม่ได้เพราะเป็นข้าง

เรา ไม่ใช่ข้างเรา เราไม่ชอบ ไม่ใช่ เราไม่ใช่เลือกข้าง เราเคยปฏิบัติแล้วได้ผลมาอย่างนี้ เราทำจริง ๆ แล้วได้ผลมาจริง ๆ แล้วทำอย่างที่เขาสอน ๆ เราก็ทำตามเหมือนกัน แล้วมันติดอยู่อย่างนั้นนะ มันไปไหนไม่รอด

คนภาวนามามันต้องติด คนทำงานมาต้องมีความผิดมาใช้ใหม่ คนทำงานบอกว่าฉันเกิดมาฉันทำงานไม่เคยผิดเลย เอ็งเชื่อไหม ถ้าใครพูดอย่างนี้ ใอันนั้นโกหก คนทำงานมามันก็ต้องมีผิดพลาดเป็นธรรมดา ใครบ้างที่ทำงานมาแล้วไม่ผิด แล้วพอไปทำงานแล้วถูกแล้ว พอมันถูกแล้ว มันก็จะรู้ว่าผิดเป็นอย่างไร ถูกเป็นอย่างไรใช่ไหม

คนทำงานมาบอกไม่เคยผิดเลย มันมีหรือ มันไม่มี ฉันก็ผิดมาเยอะ แล้วอย่างนี้ เอ็งคุยกัน ๆ กูก็ลองมาหมดแล้วแหละ ก็กูผิดมาหมดแล้ว แล้วกูมาถูกตรงพุทโธนี่แหละ ก็กูมาถูกตรงนี้ กูก็พูดถึงความถูกของกูนี่แหละ ก็กูเชื่อของกูอย่างนี้ อ้าว! ทำไม

แต่เอ็งจะเชื่ออย่างไรก็เรื่องของเอ็งเถอะ แล้วเราก็เคยเชื่ออย่างพวกเอ็งมาเยอะ แล้วเราก็ปฏิบัติมาแล้ว ฉะนั้น ถ้าเชื่อแล้วนะ ถ้าเอ็งยังมีความเชื่ออย่างนั้น เอ็งก็เก็บไว้ໃใจ แต่เอ็งจะมาคุยมาสอนกันอย่างนี้ เพราะอะไร เพราะข้าเป็นคนสอนนะ เราเป็นเจ้าของอวาส เราเป็นผู้มีสิทธิ เพราะการตั้งเจ้าอวาสนี้แหละ ในไบตั้งเจ้าอวาสเขาบอกว่า “ขอให้ส่งเสริมพระพุทธศาสนา ขอให้แก้ไขอิทธิกรที่เกิดขึ้นในวัด ขอให้ดูแลพวกญาติโยมที่มาอาศัยอยู่ในวัด แล้วถ้าเกิดเหตุกตกาในวัดนี้ ให้เป็นผู้ลงทัณฑ์ ให้เป็นผู้วินิจฉัย” เจ้าอวาสนไบตราตั้งอย่างนั้นนะ

แล้วเราเป็นหัวหน้า เราเป็นเจ้าอวาสโดยตำแหน่งเลย เพราะเรามีไบตราตั้งจากสมเด็จพระญาณฯ จากสังฆราช แล้วกูมีสิทธิใหม่ ถ้ากูมีสิทธิแล้วกูยังเปิดกว้างขนาดนี้นะ เวลาเทศน์ตามธรรมต้องอย่างนี้ ชัดเจน แต่เวลาความเป็นอยู่ เรานุโลมขนาดไหนอยู่ฝั่งนั้นนะ ใครไปอยู่ฝั่งนั้นนะ ดีกว่าไปพักโรงแรมอีก เพราะมีทุกอย่างให้พร้อมที่อยู่มันก็มี น้ำท่าก็มี ทุกอย่างมีให้หมดเลย แล้วไม่เก็บสตางค์ด้วย

นี่ไง นี่พูดเรื่องส่วนตัว พูดเรื่องสิทธิใจ

จะนั้นบอกว่า ผิดกตกาที่มากุยกกับโยมที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์

คำว่า “รู้เท่าไม่ถึงการณ์” อันนี้เราจับไม่ได้ เราจับไม่ได้เพราะอะไรรู้ไหม เพราะเวลาคนที่มาอยู่ในวัดเรา ส่วนใหญ่แล้วการปฏิบัติ กินอิมม่อนอุนมันจะทำให้คนสัปหงกโงกวง การกินอิมม่อนอุน กินดี ๆ นอนดี ๆ กิเลสมันตัวใหญ่ ๆ แล้วเงินจกรมนะ มันก็วงแหงหาหวานอน ทุกอย่างมันก็ลำบากลำบากไปหมด

ฉะนั้น สำนักที่ปฏิบัติเขาเห็นเรื่องศีล สมาธิ ปัญญา เรื่องการปฏิบัตินั้นเป็นตัวตั้ง เป็นสิ่งที่ปรารถนา ความเป็นอยู่นะ เรื่องอาหารการกินทุกอย่างดำรงชีวิตไว้ มีชีวิตไว้เพื่อปฏิบัติเท่านั้น ฉะนั้น ส่วนใหญ่แล้วพระฉันมือเดียว และพระอดอาหาร โยมก็กินข้าวสักหนหนึ่งก็เพียงพอ ลูกศิษย์กรรมฐานทำได้

แต่ผู้ที่ปฏิบัติมาใหม่ส่วนใหญ่เขาจะมาขอ ถ้าไม่ใช่วิกฤติ เราไม่ให้ ที่นี้คนที่เคยได้ คนที่เคยได้หมายความว่าคนที่เขามาอยู่วัดเราเขาป่วยนะ บางคนนะป่วยเป็นขั้นสุดท้าย มะเร็งขั้นสุดท้าย ชั้นที่ ๔ แล้วมาอยู่วัดเรา แล้วมันต้องมีการกินยา เขาต้องกินยา เขาถึงขออาหารบ้างเพื่อรองกระเพาะ คนที่เขามา เรานุญาตเพราะเหตุนี้ บางคนไทรอยด์เป็นพิษ กินอาหารไม่ได้ เพราะกินอาหารแล้วมันจะอาเจียนออก เขาต้องกินทีละน้อยๆ บางคนกินอาหารวันละ ๔ ครั้ง ๕ ครั้ง พวกนี้มาขออยู่วัด เรานุญาตพวกนี้พออนุญาตพวกนี้ พออนุญาตไปแล้ว เขาจะกินยาทานยา เขาต้องมีอาหารรองท้องเขา

ไอ้คนที่นักปฏิบัติด้วยกัน “เฮ้! ทำไมพวกนั้นมันกินได้ล่ะ ไอ้เราก็กปฏิบัติ ทำไมเราไม่ได้ หลวงพ่อลำเอียง หลวงพ่อรักใคร่ก็ให้คนนั้นกิน เกลียดใคร่ก็ไม่ให้คนนั้นกิน”

มึงอยากเป็นมะเร็งไหมล่ะ มึงอยากเป็นมะเร็งไหม กูจะให้มึงกิน มึงก็ไม่อยากเป็นมะเร็งอีก ก็เขาเป็นโรคภัยไข้เจ็บเขาก็ขอกิน แต่เราจะมาประกาศว่าคนนี้เป็นมะเร็งนะ คนนี้เขากินอาหารเพราะเขาเป็นทุกข์เป็นยากนะ เราจะเอาสิทธิของคนมาประจานได้อย่างไรล่ะ เราก็กทำไม่ได้ คนเวลาทำขึ้นมาแล้ว ฉะนั้น สิ่งที่คุณมาอยู่วัด เหตุผลมันเป็นอย่างนี้

แล้วคนที่มาอยู่วัดหลายคนมากที่จิตเขาเป็นโรคจิต ผู้ที่มาบางคนนะ พ่อแม่เอามาฝาก เขาดูแลลูกเขา ๖ ปี พาไปส่งโรงพยาบาลทุกโรงพยาบาล ๖ ปี แล้วก็มาฝากเรา ตอนนี้เสียไปแล้ว ไ้อ้หวนตายไปแล้ว

คนที่เขามาฝากเราเป็นโรคจิตก็มี คนที่เขามาอยู่ คนคนนี้เขาก็เป็นโรคจิต เพราะอะไร เพราะเขาเป็นอาจารย์สอนพยาบาล แล้วเขาเป็นโรคจิต ทางราชการให้พัก แล้วให้ยามากิน แล้วเขาก็เพิ่งมาหาเรานี่แหละ

พอเขามาหาเรา คนที่เป็นโรคจิต เอ็งไปสอนภาวนาหรือ เราเสียใจตรงนี้ เอ็งรู้ไหมใครเป็นใคร เอ็งไปสอนใคร เอ็งไปคุยอะไรกับใคร แล้วก็บอกว่าไม่ได้พูดไม่ได้คุย

เขามาหาเรา ใครมาหาเราก็แล้วแต่ เขามาหาเรา เขาจะคุยกับเรา เขาจะขอสิทธิกับเราได้มากได้น้อยแค่ไหน เราให้สิทธิเขาไป แล้วเราก็เก็บไว้ในใจ เราไม่พูดให้ใครฟัง เพราะสิทธิของเขา ศักดิ์ศรีของมนุษย์ มนุษย์มันเป็นมนุษย์เท่ากัน

แต่พวกเอ็งมาอยู่วัด เอ็งเห็นคนนั้นมาเอ็งก็จะเทศน์ว่าการเลย เอ็งก็จะเป็นอาจารย์ เอ็งก็คิดว่าดี คิดว่าถูกต้อง เอ็งก็จะเทศน์สอนเลย ต้องทำอย่างนั้น แล้วนี่ไปถามหลวงพ่อก็หรือยัง หลวงพ่อบอกให้พุทโธ

เราก็บอกให้พุทโธ บอกให้พุทโธเพราะว่าเขาจะได้แบบว่า เขากินยาอยู่ แล้วเราบังคับเขาเลยนะ บอกให้ไปเอายา แล้วตามยา แต่ธรรมดา ที่นี้ไม่ใช่โรงพยาบาลนะ ที่นี้เป็นวัด แต่พูดไปเดี๋ยวบอกที่นี้เป็นโรงพยาบาล

เพราะธรรมดาเวลาคนเขาเป็นโรคอย่างนี้เขาต้องตามยา พอตตามยาแล้วส่วนใหญ่แล้วมันตามยาแล้วมันจะกดทับประสาท เส้นประสาทมันจะกดทับ พอกดทับเขาจะคิดอะไรด้วยความสบายของเขาไม่ได้ พวกนี้จะไม่ยอมกินยา ส่วนใหญ่จะไม่ยอมกินยา ส่วนใหญ่จะหลบซ่อน เราก็คอยบังคับเขา บอกต้องกินยานะ ต้องไปเอายา

นะ
มาหาเรา เราจะถามอันแรกเลย ได้เอายามาหรือเปล่า แล้วต้องกินยาตามเวลานะ ถ้ากินยาตามเวลา ยามันจะช่วยแรงคนไข้ ช่วยให้คนไข้ไม่จินตนาการไปแบบว่าไปส่งเสริมโรคจิตของตัวเอง เพราะยามันจะช่วยประคอง แล้วเราให้พุทโธไว้

พุทโธเพื่อแบบว่าฝึกหัดสติ เพราะเราขาดสติ ความคิดมันถึงได้ครอบงำเรา เราให้พุทโธเฉยๆ พุทโธเพื่อเกาะไว้ เหมือนบริหารร่างกาย เหมือนเราอ่อนแอใช้ใหม่ เราก็ต้องบริหารให้ร่างกายเราแข็งแรงขึ้นมา เราจะได้พ้นจากโรค

จิตใจเราอ่อนแอใช้ใหม่ มันไหลไปตามแต่กำลังของโรคที่มันเป็นใช้ใหม่ เราก็ให้เกาะพุทโธไว้อย่างมากเท่านั้นนะ คืออย่างไรก็แล้วแต่ให้เขากลับมาเป็นปกติ นี่คือเป้าหมาย คือสุดยอด ถ้าคนเจ็บไข้ได้ป่วยมา เราให้เขาหายจากความเจ็บไข้ได้ป่วย นี่คือเป้าหมายของการภาวนา

แต่ถ้าคนไม่รู้ เวลาภาวนาไปก็ต้องวิปัสสนาใช้ใหม่ ต้องพิจารณาใช้ใหม่ ต้องใช้ปัญญาใช้ใหม่ เติลิดไปเลย มึงไม่ต้องบอกให้กูพิจารณาหรอก กูพิจารณาอยู่แล้ว เพราะว่ากูจินตนาการอยู่แล้ว เพราะกูเป็นโรคอยู่นี่ก็เพราะว่ากูสร้างภาพ แล้วมึงมาหนุนให้กูสร้างภาพ ก็ไปเลยนะสิ แล้วเรื่องอะไรของพวกเอ็งล่ะ

เราเสียใจตรงนี้ เราเสียใจ เราแบ่งไม่ได้ไง เราแบ่งว่าคนป่วยต้องอยู่บริเวณ กักบริเวณนี้ คนที่ไม่ป่วยอยู่บริเวณนี้ ห้ามคลุกคลีกัน ถ้าอย่างนี้เราจะกันได้ แต่ที่คนป่วยกับคนไม่ป่วยมันอยู่ด้วยกัน คนป่วยกับคนไม่ป่วยอยู่ด้วยกัน ไอ้คนไม่ป่วยไปส่งเสริมให้คนป่วยไปจินตนาการตามอาการของโรคตัวเองไป

แล้วเราเองห้ามทำแบบนั้น แล้วเอ็งไปทำกันแบบนั้น แล้วเราเห็น เราเห็นแล้วแหละ เห็นหนึ่งคู่กัน เราก็เสียวแล้วแหละ แต่มันเป็นสิทธิของมนุษย์ เราถึงไม่พูด

เราเห็นแล้ว เวลามานีมานั่งกัน ๒ คน มาสนิทกัน คู่กันเคยกันอย่างนั้นนะ เราคิดในใจนะ โทษนะ จิบหายแล้ว แต่จิบหายก็ชีวิตเขา

แต่ความจิบหาย จิบหายหมายความว่า เรารับไว้ไง เราเห็นแก่คนป่วยไง เห็นแก่คนไข้ไง คนไข้มาอยู่ในความดูแลของเรา มันไม่ใช่อยู่ในความดูแลของพวกที่มาอยู่ วัดด้วยกัน แล้วเอ็งเอาคนไปทำอย่างนั้นนะ เราเห็นตั้งแต่นั้น เราพยายาม เวลาวันนั้นเขามาคุยกับเราทั้งคู่ นะ เราก็บอกแล้ว เอายามาหรือเปล่า เขาก็หนึ่ง กระมิดกระเมี้ยนกันอยู่นั้นนะ

นั่นพูดถึงว่า สิ่งที่ว่าพยาบาลมาหาเขา เขาคุยโดยความรู้เท่าไม่ถึงการณ์

รู้เท่าไม่ถึงการณ์ก็เพราะรถมันชนกันไปแล้วไง รถมันชนกันไปแล้วนะ พอเขาออกจากนี้ไป เรารู้แล้ว ถ้าออกไปยิ่งยุ่งกันไปใหญ่เลย แล้วสุดท้ายแล้วคนป่วยเขาก็พาพ่อแม่เขามาที่นี่ พ่อแม่เขามาเขาก็กระพืดกระพืด พอเขากลับไปแล้วเขามาอีกรอบหนึ่ง พอมาอีกรอบ เราเทศน์อยู่ที่นี่ ตอบปัญหาอยู่ที่นี่ เขามานั่งนี่ มานั่งร่ำอยู่ที่นี่ แล้วนอนหลับอยู่ที่นี่

พ่อแม่เขาโกรธเรามาก ไอ้ตอนโกรธ เพราะมันยังไม่เกิดขึ้น เราก็พูดเหมือนเดิมนี้แหละ พ่อแม่เขาโกรธมาก เราถึงบอกอย่าไปคุยกับเขา อย่าไปคุยกับเขานะ เราห้ามเลย วันที่พ่อแม่เขามา มาโวยวายที่นี่ พ่อแม่เขามา แล้วบอกว่าลูกเขามาอยู่วัดแล้วเป็นอย่างนี้

เราบอกว่า เป็นอย่างนี้ เวลาเขาเจ็บไข้ได้ป่วย เราก็พูดต่อหน้าแม่เขา พูดกับแม่เขาเลยว่าเขาให้แม่เขาไปเอายา แม่ไปเอายาหรือเปล่า เอายามาให้ลูกเขากินหรือเปล่า แต่ไอ้ลูกก็บอกแม่บอกว่าไม่ต้องกินยาแล้ว เพราะว่าเดี๋ยวนี้เขาภาวนาดีแล้วมีคนมาช่วยเหลือเขาแล้ว

เราถึงบอกว่า ต่อไปนี่อย่าไปคุยกับเขาอะ อย่าไปคุยกับอาจารย์ใหญ่ผู้สอนนี่ ไอ้ที่หนูรู้เท่าไม่ถึงการณ์ไปคุยกับเขาที่นี่ เราสั่งเองว่าห้ามคุยกับเขานะ เพราะไปคุยกับเขาก็ไปเอาอารมณ์มาใส่ตัวไง ไปคุยกับเขาก็ไปเอาอารมณ์มากกระตุ้นตัวเองแล้วไม่กินยา เราถึงห้ามว่าห้ามคุยกับเขานะ เพราะอะไร เพราะถ้ามาในวัดนี้ เราพูดอย่างนี้ แต่ถ้าเอ็งไปคุยกันข้างนอก ไม่เกี่ยว ถ้าเอ็งไปรู้จักกันข้างนอก ถ้าเอ็งไปรู้จักแล้วเอ็งปรารถนาดีต่อกัน เป็นเพื่อนต่อกัน เอ็งจะสอนกันอย่างไรก็เรื่องของเอ็ง

แต่นี้เขามาที่วัด แล้วพ่อแม่เขาพามาหาเรา เราถึงบอกพ่อแม่เขาเลย บอกให้ไปเอายามา ไปเบิกยามา เพราะว่าเขาเป็นอาจารย์พยาบาลอยู่โรงพยาบาลจุฬาฯ อยู่แล้ว แล้วทางที่โรงพยาบาลจุฬาฯ เขาให้พักแล้ว แล้วเขาให้กินยากันอยู่ แล้วเขาก็เพิ่งมาด้วยนะ เขาก็เพิ่งมาหาเรานั้นแหละ คือว่าจับปลัดจับผลู พอมาหาเราแล้วมีเรื่องกันที่นี้

แล้วเดี๋ยวจะพูดข้างหลัง นี่เจ็บมากใจ งานนี้เราถึงว่า ใจนี่พูดเรื่องส่วนตัว สะเทือนใจมาก

เราก็บอกว่าห้าม ห้ามไปคุยกับเขา แล้วก็ไปเอายามากิน สุดท้ายแล้วเขาก็กลับไป พอกลับไปก็ไปส่งพ่อแม่เขา แล้วเขาจะมาใหม่ไง เขาขับรถมาเอง แล้วรถมาชนกัน พอรถเขามาชน เพราะคนป่วย พอรถมาชนปั๊บ เขาโทรศัพท์มาที่สำนักงาน แล้วรถชนเสร็จแล้วเขาไม่พูดอะไร ตำรวจเขาคุยกันไม่รู้เรื่อง เพราะคนผิดปกติพูดไม่ได้

เขาก็กดเบอร์โทรศัพท์ มันขึ้นเบอร์ที่วัดนี้ พอขึ้นเบอร์ที่วัดนี้ เขาก็โทรมาที่วัด บอกว่ารถชนกัน แล้วรถชนกัน เราก็บอกให้ประสานงานไปที่บ้านเขา แล้วบ้านเขา ๒-๓ วันก็ประสานงานเสร็จ เขาก็โทรมา โทรมาที่สำนักงาน บอกว่าทางวัดจะรับผิดชอบเรื่องนี้อย่างใด เรียกค่าเสียหาย เรียกค่าเสียหายว่าเราเป็นผู้ที่ทำให้เขาเสียหาย เราจะชดใช้เขาอย่างไร

นี่ไง เอ็ง ๒ คนทำกัน แล้วเราก็รับไว้ รับด้วยความเมตตา เขาโทรมาบอกว่า เราจะใช้ค่าเสียหายเขาอย่างไร

นี่วัดนะ วัดเป็นผู้ที่ไม่มีเรื่อน เป็นที่พึ่งอาศัยของคน เสร็จแล้วเขาก็เรียกค่าเสียหายจากวัด พอเราฟังนี่เราสะอึกเลยนะ ชาวนาเลี้ยงงูเห่า ชาวนาเลี้ยงงูเห่า เราเอามาทะนุถนอมไว้ เอามาให้ความอบอุ่นไว้ แล้วมันก็กัดเอา

พอมันกัดเอาแล้วนะ นี่เขาขอขมา เราให้อภัยหมดแล้วแหละ เราไม่พูดเรื่องนี้เลยถ้าไม่เขียนมา เราจะไม่พูดเรื่องนี้เลย แต่เขียนมาเอง เราก็รับทราบไว้ แล้วเราก็สั่งให้ที่สำนักงานโทรไป เพราะพี่ชายเขา น้องชายเขา พ่อแม่เขาที่เขาไม่พอใจเรา เราบอกให้มาหาเราใหม่ เขาก็นัดวัน นัดวันเข้ามาที่วัด แล้วเริ่มอธิบายเลย

บอกว่า น้องสาวเอ็งมาที่นี่ก็มาครั้งแรกนี้ แล้วเราก็ให้ความอนุเคราะห์อย่างนี้ๆ แล้วที่เขามีปัญหาเพราะว่ามันมีผู้ที่มาประพฤติปฏิบัติที่ในวัดนี้เขาก็มาปฏิบัติที่ในวัดกัน แล้วน้องสาวของเอ็งกับนักปฏิบัติเขาถุกคอกัน เขาถุกคอกัน เขาไปคุยกัน เขาไปส่งเสริมกัน แล้วเราเป็นผู้ให้อภัย แล้วน้องสาวเอ็ง ข้าก็ดูแล ข้าก็สอน

เหมือนกัน แต่มันไม่ฟังกู มันไปฟังเพื่อนมันนะ มันไปฟังนักปฏิบัติชั้นเอกนั้นนะ มันไม่ฟังกู ก็กูให้มันพุทโธ กูต้องการให้มันกลับมาเป็นปกติ แต่มันอยากเป็นพระอรหันต์นะ มันไปฟังอาจารย์ใหญ่ที่สอน สอนให้วิปัสสนาอยู่นะ แล้วมันวิปัสสนาไปแล้วมันก็เตลิดเปิดเปิงไป ยาก็ไม่ต้องกิน มารำกันอยู่นี้ แล้วเอ็งจะเอาค่าเสียหายอะไรจากเราละ เราจะต้องจ่ายค่าเสียหายอะไรให้เอ็งบ้าง อธิบายให้เขาฟัง

ทั้งพ่อ พ่อเขาก็มา พี่ชายก็มา ไอ้ตัวน้องชายมานี้โกรธมาก แต่วันที่จะมาเรียกค่าเสียหาย ตัวพี่ชายเลย ตัวพี่ชายไม่รู้ทำงานอะไรนะ คิดว่าเขาคงทำราชการ คงจะรู้เรื่องกฎหมาย มาถึงมาตั้งท่าเลยละ วันนี้ต้องเรียกค่าเสียหาย ต้องยึดวัดแน่นอน ขายทอดตลาดกันวันนี้ คงจะยึดวัดขายทอดตลาดแล้ววันนี้

มาถึง เราอธิบายนะ อธิบาย เขาก็เริ่มได้คิด แล้วเริ่มฟัง พอเขาเริ่มฟังนะ ความจริงแล้วเรื่องนี้มันไม่เกี่ยวอะไรกับวัดเลย เราไม่ได้ทำอะไรเลย เราให้ที่พักรักษาตัว แล้วเราก็กูให้พุทโธให้กลับมาเป็นปกติ เราไม่ให้มันเป็นพระอรหันต์ คนบ้ามันจะเป็นพระอรหันต์ได้อย่างไรละ คนบ้าที่โหมมันหายจากบ้าแล้วมาเป็นพระอรหันต์ละ มันต้องกลับหายจากบ้ามาเป็นปกติก่อน แล้วถ้ามีวาสนามันค่อยภาวนาต่อเนื่องไป เราอธิบายให้เขาฟัง

พออธิบายให้เขาฟังแล้วเขายังออกตัวไม่เป็นไง เพราะเรียกค่าเสียหายไว้ ก็บอกว่าทางวัดจะชดใช้ค่าเสียหายอย่างไร

๑. ทำให้คนคนหนึ่งเสียหายไป คือน้องสาวเขา

๒. รถที่ไปชนเสียหาย

เราบอกกรณีประกันไม่ใช่หรือ ถ้ารถมีประกัน ประกันก็ควรจะดูแล

แต่ถ้าว่าน้องสาวที่เสียหาย โยมกลับไปทบทวนดูว่าเราทำให้น้องของโยมเสียหาย หรือน้องของโยมเสียหายแล้วมาหาเรา หาเราให้ทำให้ดีขึ้น

เขาก็บอกว่าจริง เพราะน้องสาวเขาทำงาน แล้วที่โรงพยาบาลเขาให้พัก เพราะเป็นคนป่วย เขาป่วยทางจิตอยู่แล้ว เขาป่วยมาตั้งแต่โรงพยาบาล เขาป่วยมาก่อนมาหาเราอยู่แล้ว แล้วเขายังพูดออกมาขนาดนี้ละ บอกว่ามันเคยป่วยมาตั้งแต่อายุ

๗ ขวบ เคยป่วยมาตั้งแต่เด็กทีหนึ่ง แล้วหายมาแล้วทีหนึ่ง แล้วคราวนี้ทำงานหนักไวก็กลับมาป่วยอีก นี่เขาก็รู้เอง เขารู้ของเขาเอง ลูกของเขาเอง เขาเลี้ยงมาเอง

แล้วพอเราอธิบายให้เขาฟังบอกว่า ถ้าอย่างนี้เขาป่วยอยู่แล้ว กินยาอยู่แล้ว ก็ต้องฟื้นฟูมาให้มันปกติ

พ่อเขาบอกว่า หลวงพ่อพูดเหมือนหมอที่โรงพยาบาลเลย หมอที่โรงพยาบาล เขาพูดอย่างนี้ บอกต้องให้มาฟื้นฟูอย่างนี้ เราพูดเหมือนหมออาจารย์ของคนป่วยนี้แหละ เขาบอกเราพูด

ก็เราพูดเป็นความจริง เราพูดเป็นวิทยาศาสตร์ เราพูดที่ไหนก็ได้ จะพูดอย่างไรก็ได้ เพราะพวกเรามันจะมาหลอกหลวงกันหรือ เราจะมาหลอกหลวงกัน เราจะต้องการคนคนเดียวเท่านั้นให้เขามารักเรา มันเป็นไปได้อย่างไร มาหาคุณนี้คุณไล่ออกจากวัดทั้งนั้นนะ ใครทำผิด คุณไล่ออกหมด ถ้ามันไล่ออกไป เห็นไหม

จะนั่น สิ่งที่ว่า เขาบอกว่าไม่ให้พูดกับหนูอีก

ก็กูสั่งเอง ไม่ให้พูด ก็มึงจะสอนให้เป็นพระอรหันต์ กูจะสอนให้เป็นปกติ กูจะสอนคนป่วยให้กลับมาเป็นปกติ มึงจะสอนให้เขาเป็นพระอรหันต์นะ แล้วมันก็หันลงนรกกันอยู่ที่นี่ เรียกค่าเสียหายจากกูด้วย

จะนั่น สิ่งที่ทำ เวลาเขาพูด เขามาหาเรา ให้พุทโธ พอวันที่ ๒ บอกเขาดีขึ้น ดีขึ้นอยู่แล้ว เขาได้ยินเสียง

คือคนเขาป่วยมา สังคมนี้ะ มันแตกต่างหลากหลาย พอแตกต่างหลากหลายแล้ว ต่างคนต่างก็ไม่คิดว่ามันจะมากน้อยแค่ไหน ทีนี้เวลาคนมาหาเรา เรื่องการภาวนาก็เหมือนกัน มันก็อยู่ที่วุฒิภาวะ อยู่ที่คนภาวนามากภาวนาน้อย ใครจริตนิสัยอย่างไร เราก็แก้ไปตามนั้น เพราะอะไร เพราะเราอยู่กับหลวงตามา อยู่กับครูบาอาจารย์มา

ครูบาอาจารย์ตั้งแต่สมัยหลวงปู่มั่น ท่านก็จะสอนตามจริตของคน มันไม่มีตามโรค ตามโรคที่เขาสอน อย่างเช่นอภิธรรมก็ต้องเดินย่องๆ เหมือนกันหมดเลย ทำให้เหมือนกัน แล้วคนเรามันจริตนิสัยไม่เหมือนกัน แล้วจะทำให้มันเหมือนกัน มันไม่มี

หรืออย่างพุทโธๆ เหมือนกัน บอกเขาย่อมเหมือนกัน แล้วพุทโธเหมือนกันทุกคน หรือเปล่าละ

พุทโธ ธัมโม สังโฆ ธรรมฐาน ๔๐ ห้อง มรณานุสติ อานาปานสติ ทำได้ทั้งนั้นนะ ขอให้มันสงบเข้ามาจริง ถ้าสงบเข้ามาจริงแล้ว จิตมันสงบแล้ว เป็นสมาธิแล้วค่อยฝึกหัดวิปัสสนา วิปัสสนาไปมันก็เจริญงอกงามไป นี่เขาสอนเฉพาะๆ ทั้งนั้นนะ

ที่นี้สอนเฉพาะๆ คนมันหลากหลายมาอยู่ด้วยกันใช่ไหม เราก็ให้พุทโธไปก่อน พุทโธมันเป็นมาตรฐานไง พุทโธไม่ได้ เตี้ยวค่อยปัญญาอบรมสมาธิ ถ้าพุทโธแล้วมันเครียดจริงๆ พุทโธแล้วมันไปไม่ได้ เตี้ยวใช้มรณานุสติ พุทโธไม่ได้ ใช้อานาปานสติ แล้วพุทโธไม่ได้ มันยังมีอุปายไปได้อีก

แต่เริ่มต้นยังไม่ทำอะไรเลยนะ จะเอาทำนั่นจะเอาทำนี่ ยังไม่ได้ปฏิบัติอะไรเลย อยากเป็นแชมป์ โอ๊ย! มึงจะเป็นแชมป์ก็ต้องต่อยก่อนสิเว้ย ดูซิมันจะได้ชิงแชมป์หรือเปล่า มันต้องฝึกหัดมาอย่างนี้ การภาวนานะ มันไม่ใช่ทุกคนมาก็จะเก่ง จะได้ จะดีไปหมด มันไม่มีหรือก ฉะนั้น มันไม่มี

จะนั้น ประสาเรานะ ถ้ามันให้เกียรติกันบ้าง ให้เกียรตินะ ที่นี้พูดแบบสังคมเลย ถ้าให้เกียรตินะ ให้เกียรติเจ้าอาวาส ให้เกียรติหัวหน้า ใครเข้ามาเขาก็มาหาหัวหน้า ทั้งนั้นนะ ให้หัวหน้าเขาวินิจฉัย หัวหน้าเขาสอน ใ้ไปสอนกันเอง

มันเห็นนะ พฤติกรรมมันบอกหมด พอสอนกันเอง อะไรกันเอง แล้วเวลาผิดพลาดขึ้นมา ถ้ามันคนดีๆ เขาสอนกันนะ ถ้ามันดีขึ้นมานะ มันก็ดีไป ใ้ทำอะไรไม่เอ็งไม่รู้หรือว่าคนบ้า เอ็งไม่รู้เลยหรือ แล้วเอ็งไปยุแห่คนบ้า เอ็งไปยุไปแห่เขา สุดท้ายแล้วรถเขาก็ชน สุดท้ายแล้วพ่อแม่ พี่ชายเขาเป็นคนโทรมา โทรมาที่สำนักงาน เพราะเราไม่มีโทรศัพท์ ถามว่า ทางวัดจะรับผิดชอบเรื่องนี้อย่างใด

เหมือนตำรวจนะ ยื่นโนติสเลยละ ทางวัดนี้จะรับผิดชอบเรื่องนี้อย่างใด

๑. น้องสาวเขาเสียไป ป่วยไป

๒. รถเขาชน ทางวัดจะรับใช้ค่าเสียหายอย่างไร

เราไต่ยีนที่สำนักงานมาพูดให้ฟังนี่ซ็อกเลยนะ ซ็อกว่า ไม่คิดว่าเขาจะคิดได้ขนาดนี้ เขาคิดว่าดี ทุกคนคิดว่าดี ทำดีไป แต่กิเลสมันครอบงำหัวใจ แล้วอย่างเช่นใครมาวัดนี้จะรู้ว่าพวกเรามีเป้าหมาย มีเจตนาอย่างไร ทำเพื่อสังคมอย่างไร แต่นี่คิดว่าตัวเองทำดีไป

“หนูทำผิดกฎของวัด หนูไปคุยกับเขา รู้เท่าไม่ถึงการณ์”

รู้เท่าไม่ถึงการณ์ตอนมันรถชนแล้ว ถ้ารถยังไม่ชน มันยังว่ามันดีอยู่ พอรถมันชนกันแล้ว มันมีปัญหากันแล้วถึงว่ารู้เท่าไม่ถึงการณ์ แล้วเอาปัญหามาให้เราแล้ว

แล้วตั้งแต่เราสร้างวัดมา ตั้งแต่สอนคนมานะ คนป่วยเป็นโรคทางจิตมาหาเรามากพอสมควร เราแก้ไขไปได้ก็มี ไม่ได้ก็มี แก้ไขกันไป

ทุกคนนะ แม้แต่ไอ้หวาน พ่อแม่มันนะ ไอ้หวานกลับไป มันถึงกับฆ่าตัวตายป่วยมา ๖ ปี แล้วมาทิงไว้ที่เรา ๒ ปี แล้วพอมันกลับไป มันพูดกับแม่มันประจำ “ต้องทำตัวดี ๆ แม่ จะได้กลับไปหาหลวงพ่อดี” เพราะมาหาเรา พอมันแก้ เราปล่อย

แม่มันมาพูดนี่ร้องไห้ทุกที แม่ไอ้หวาน บอกว่าเวลากลับไปที่บ้านนะ มันจะบอกกับพ่อแม่มัน “แม่ หนูต้องทำตัวดี ๆ เนาะ เพราะไปแล้วหลวงพ่อดีไม่ให้อยู่” มันมาอยู่กับเรา สุดท้ายกลับไปนะ มันก็ฆ่าตัวตาย

มีหลายคนนะ เวลาเขามาหาเรา เขาจะบอกขอบคุณ ๆ นะ เราจับพวกนี้ไว้แล้วเราช่วยดูแล แล้วเขากลับไป ใคร ๆ มากี่มีแต่ขอบคุณ ๆ ครั้งนี้ครั้งแรกที่ว่าทางวัดจะชดใช้ค่าเสียหายอย่างไร

เศร้า เราเศร้ามากนะ เราไม่เศร้าที่ว่าไม่มีเงินใช้เขาหรอก ถ้าเขาจะเรียกร้องนะ เรามีเงินให้ ถ้าเขาจะเรียกร้องเงิน เรียกร้องค่าเสียหายนะ ถ้าเขาเรียกร้อง ถ้ามันเป็นผลจริง ๆ เรามีเงินให้ แต่ที่มันเศร้า เศร้าที่ว่าทำไมคนมันคิดแบบนี้

เราเศร้าที่ความคิดคนนะ คนมันคิดได้แบบนี้ ภูเขาเศร้า แต่ภูเขาไม่ได้เศร้าว่าภูเขาไม่มีสตางค์ให้เขา นะ ภูเขาไม่ได้เศร้าว่าภูเขาขาดไม้ได้ ภูเขาขาดได้ วัดนี้ภูเขาประมูลขายเลย เอาเงินใช้มึงเลย

แต่มันเศร้าที่คนคิดได้อย่างนี้ เอ็งคิดเรื่องอย่างนี้ได้หรือ เอ็งคิดได้ขนาดนี้ คิดได้ว่าเรียกกรังค่าเสียหายจากคนที่ไม่ได้ทำอะไรให้เอ็งเลย แล้วทำก็ทำแต่ความดี ทำแต่ช่วยดูแลน้องเอ็ง น้องเอ็งเจ็บไข้ได้ป่วยมา อุ้มไว้ โอบอุ้มไว้ ดูแลไว้

แต่มันเป็นกรรมเท่านั้นเอง มีคนคนหนึ่งที่ยิวมาสั่งมาสอน มาชักนำกันให้ไป ผิดพลาด แล้วพอมหาเรา หาเราด้วยปากของเขาเอง เพราะเราหาเหตุไฉน ทำไมไม่เป็นแบบนี้ ทำไมไม่เป็นแบบนี้ เพราะเราไม่ได้สอนแบบนี้

โยมไม่ได้ทำ โยมก็ต้องว่าโยมไม่ได้ทำ จริงไหม ถ้าโยมไม่ได้ทำ โยมก็รู้ว่า โยมไม่ได้ทำ แล้วมันจะเป็นอย่างนี้ได้อย่างไรละ มันต้องมีที่มาที่ไปสิ ก็พยายามค้นเขา เขาก็บอกว่าคุยกับคนคนนี้ คุยกับอาจารย์คนนี้ เราถึงสั่งไม่ให้คุยกันไง สั่งบอกว่าตัดทิ้งไป เอ็งจะเชื่อเขาหรือจะเชื่อกูละ ถ้าเอ็งเชื่อเขา เอ็งต้องพ้นจากความรับผิดชอบของเราไป

แต่นี้มันเชื่อเรา มันเชื่อเรา มันยังมหาเรา มหาเรามันก็ต้องตัดทางนั้นทิ้ง เพราะเอ็งจะมายุบยงส่งเสริมให้เขาไปตกระกำลำบากอย่างนั้นไม่ได้ เราก็ตัดทิ้งไง เราบอกห้ามคุย ห้ามพูด

ตอนนั้นยังไม่เกิดเหตุการณ์นะ เรายังรับไม่ได้เลย แล้วพอเกิดเหตุการณ์อย่างนี้ด้วยนะ เหตุการณ์ที่เขาเรียกค่าเสียหายจากทางวัด แต่ตอนนี้พูดไปนะ ทางบ้านเขาก็เสียใจ เพราะพอเขารู้ถูกรู้ผิดแล้วเขาก็ขอมาเหมือนกัน ทางบ้านเขา พี่ชายเขาขอมา

นี่พูดเลย ไม่อยากจะพูดออกมา จนพี่ชายเขาโทรมาที่สำนักงานนะ จะขอมาบวชที่นี้ เรามีกว่าไม่รับ พี่ชายเขาคนที่เรียกค่าเสียหาย ตอนหลังคงคิดได้ จะขอมาบวชที่นี้

เราคิดในใจ บวชก็บวช คงบวชชดใช้กรรมนี้แหละ แต่เราไม่รับ เรามีกว่าไปบวชที่ไหนก็ได้ ไปบวชที่ไหนก็ได้ แต่ไม่รับ

นี่เขาคงคิดได้ เขาก็ขอมามาแล้วเหมือนกัน ผู้ที่เขียนมาถามนี้ก็เหมือนกัน ขอมา เราก็ให้ขมาหมดแล้ว แล้วก็จบกันแค่นี้

เราคิดไม่ถึงว่าคนมันคิดได้ขนาดนี้ไง ฉะนั้น ขอขมากันแล้ว เราให้ขมาลาโทษหมด เราไม่ถือโทษโกรธใครทั้งสิ้น แต่ไม่ให้เข้าวัดเรา เราไม่ผูกโกรธ ไม่ถือโทษโกรธใครนะ แต่ไม่ให้เข้าวัดนี้ ไม่ให้เข้า

ชาลันแก้ว ชาลันถ้วย น้ำลันถ้วย ถ้าจะเข้ามา ในวัดเราน้ำเต็มถ้วยอยู่แล้ว น้ำเต็มแก้ว พวกนี้รินมาไม่ได้ มันล้นจากแก้วหมด ขอขมาลาโทษ เราไม่ผูกโกรธ ตั้งแต่ต้น เราไม่ผูกโกรธใครทั้งสิ้น

แต่เคสนี้ พฤติกรรมครั้งนี้ครั้งแรกที่เราเจอ ที่เราเจอว่าเขาโทรศัพท์มาเรียกร้องค่าเสียหาย แล้วเขามาจริง ๆ ด้วย ให้เขามาเอาค่าเสียหาย เขาก็มาจริง ๆ มาทั้งครอบครัว ก็คุยกัน

ถ้าเขายังเรียกร้องค่าเสียหาย มันก็ต้องเป็นไปตามนั้น แต่เราคุยอธิบายด้วยเหตุผล เพราะเราไม่ได้ทำจริง ๆ เรารู้ว่าเราทำอะไร กูทำ กูทำดี กูจะทำให้น้องสาวมึงหาย เวลากูทำ กูทำดี ๆ แต่น้องสาวมึงไปเชื่อคนอื่น ไปเชื่อเขาแล้วชักน้ากันไป แล้วพอมืดพลาดแล้วเอ็งมาเรียกร้องค่าเสียหายจากกู มันอะไรกัน อธิบายให้เขาฟังหมดเลย เขาเหลือเลยนะ เออ!

สุดท้ายอย่างที่เล่าให้ฟัง สุดท้ายก็โทรศัพท์มาที่สำนักงาน จะขอมาบวช แล้วสำนักงานก็มาถามเรา “หลวงพ่อก่อนนี่เขาขอมาบวชนะ”

เราบอกว่า เรานู๋โมทนากับเขานะ แต่ให้เขาไปบวชวัดอื่นเถอะ วัดประเทศไทย ทัวประเทศไทยมีวัดตั้ง ๗๐,๐๐๐-๘๐,๐๐๐ วัด วัดไหนก็ได้ สาธุ ไปบวชเถอะ แต่วัดนี้ไม่รับ

แล้วไอ้คนที่เขียนมาขอขมานี้ก็เหมือนกัน เราไม่ได้ผูกโกรธนะ เราไม่มีมือกุศลอะไรกับใครทั้งสิ้น แต่เคสนี้ครั้งแรก มันบาดลึก จบแค่นี้ เราให้อภัยทั้งหมด ไม่มีสิ่งใดผูกเวรผูกกรรมต่อกัน เราให้อภัย อโหสิกรรมทั้งหมดนะ แล้วให้จบแค่นี้ เอวัง